

Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE OPĆEG SUDA (deveto vijeće)

10. prosinca 2019. *

„Tužba za poništenje – Unutarnje tržište – Temeljne slobode – Uredba (EU) 2018/1724 – Uspostava jedinstvenog digitalnog pristupnika za pristup informacijama, postupcima, uslugama podrške i rješavanja problema – Podržavno tijelo – Procesna legitimacija – Osobni utjecaj – Nedopuštenost”

U predmetu T-66/19,

Vlaamse Gemeenschap (Belgija),

Vlaams Gewest (Belgija),

koje zastupaju T. Eyskens, N. Bonbled i P. Geysens, odvjetnici,

tužitelji,

protiv

Europskog parlamenta, koji zastupaju I. McDowell, R. van de Westelaken i M. Peternel, u svojstvu agenata,

i

Vijeća Europske unije, koje zastupaju K. Michoel i O. Segnana, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom zahtjeva na temelju članka 263. UFEU-a za poništenje Uredbe (EU) 2018/1724 Europskog parlamenta i Vijeća od 2. listopada 2018. o uspostavi jedinstvenog digitalnog pristupnika za pristup informacijama, postupcima, uslugama podrške i rješavanja problema te o izmjeni Uredbe (EU) br. 1024/2012 (SL 2018., L 295, str. 1.),

OPĆI SUD (deveto vijeće),

u sastavu: M. J. Costeira, predsjednica, D. Gratsias (izvjestitelj) i T. Perišin, suci,

tajnik: E. Coulon,

donosi sljedeće

* Jezik postupka: nizozemski

Rješenje

Okolnosti spora

- 1 Europska komisija je 6. svibnja 2015. donijela komunikaciju naslovljenu „Strategija jedinstvenog digitalnog tržišta za Europu” (COM(2015) 192 *final*). U točki 4.3.2. te komunikacije pod naslovom „E-uprava” Komisija navodi da „kontaktne točke između javnih tijela i građana/poduzeća trenutačno su nepovezane i nepotpune” i da „potrebe poduzeća i građana povezane s njihovim prekograničnim aktivnostima mogle bi se bolje zadovoljiti kada bi se iskoristile mogućnosti infrastruktura za digitalne usluge Instrumenta za povezivanje Europe, a postojeći europski portali, mreže, usluge i sustavi [...] te povezali u „jedinstveni digitalni pristupnik””.
- 2 Tako se Europska komisija obvezala predstaviti novi akcijski plan za e-upravu 2016. – 2020. kojim se predviđa i „proširenje i integracija europskih i nacionalnih portala” u cilju stvaranja predmetnog „jedinstvenog digitalnog pristupnika”.
- 3 Osim toga, Komisija je 28. listopada 2015. donijela komunikaciju pod nazivom „Poboljšanje jedinstvenog tržišta: više prilika za ljude i poduzeća” (COM(2015) 550 *final*). Tom komunikacijom Komisija je utvrdila svoju strategiju jedinstvenog tržišta.
- 4 U tom kontekstu Komisija je podnijela zakonodavni prijedlog koji je doveo do donošenja Uredbe (EU) 2018/1724 Europskog parlamenta i Vijeća od 2. listopada 2018. o uspostavi jedinstvenog digitalnog pristupnika za pristup informacijama, postupcima, uslugama podrške i rješavanja problema te o izmjeni Uredbe (EU) br. 1024/2012 (SL 2018., L 295, str. 1.).
- 5 U skladu sa svojom uvodnom izjavom 4., Uredba 2018/1724 nudi građanima i poduzećima jednostavan pristup informacijama, postupcima te uslugama podrške i rješavanja problema koji su im potrebni kako bi ostvarili svoja prava na unutarnjem tržištu. Tako bi se pristupnikom uspostavljenim u skladu s tom uredbom moglo doprinijeti većoj transparentnosti pravila i propisa koji se odnose na različite poslovne i životne događaje u područjima kao što su putovanja, umirovljenje, obrazovanje, zapošljavanje, zdravstvo, potrošačka prava i obiteljska prava.
- 6 U skladu sa svojom uvodnom izjavom 6., Uredba 2018/1724 ima tri cilja, i to smanjiti svako dodatno administrativno opterećenje za građane i poduzeća koji ostvaruju svoja prava na unutarnjem tržištu ili ih žele ostvarivati, što obuhvaća i slobodno kretanje građana, uz potpuno poštovanje nacionalnih pravila i postupaka, dokinuti diskriminaciju i osigurati funkcioniranje unutarnjeg tržišta u pogledu osiguravanja informacija, postupaka te usluga podrške i rješavanja problema.
- 7 U skladu s uvodnom izjavom 7. Uredbe 2018/1724, kako bi građani i poduzeća iz Europske unije mogli uživati svoje pravo na slobodno kretanje na unutarnjem tržištu, Unija bi trebala donijeti posebne i nediskriminirajuće mjere kojima se građanima i poduzećima omogućuje lak pristup dovoljno sveobuhvatnim i pouzdanim informacijama o njihovim pravima koja proizlaze iz prava Unije te informacijama o primjenjivim nacionalnim pravilima i postupcima koje moraju poštovati kada se presele, žive ili studiraju, odnosno ostvaruju poslovni nastan ili posluju u državi članici koja nije njihova.
- 8 Međutim, kao što se to navodi u uvodnoj izjavi 9. Uredbe 2018/1724, građani i poduzeća iz drugih država članica mogu biti u nepovoljnijem položaju stoga što su im nacionalna pravila i administrativni postupci nepoznati, ne znaju jezik i geografski su udaljeni od nadležnih tijela države članice koja nije njihova matična država. U skladu s tom istom uvodnom izjavom, najučinkovitiji način da se smanje prepreke na unutarnjem tržištu jest omogućiti prekograničnim i neprekograničnim korisnicima pristup

informacijama na internetu, na jeziku koji razumiju kako bi im se omogućilo da postupke za usklađivanje s nacionalnim pravilima obave u potpunosti na internetu, te im ponuditi podršku kad navedena pravila i postupci nisu dovoljno jasni ili kad naiđu na prepreke u ostvarivanju svojih prava.

9 Stoga bi se, u skladu s njezinom uvodnom izjavom 12., Uredbom 2018/1724 trebao uspostaviti jedinstveni digitalni pristupnik kao jedinstvena ulazna točka putem koje građani i poduzeća mogu pristupati informacijama o pravilima i zahtjevima koje moraju ispuniti prema pravu Unije ili nacionalnom pravu.

10 U tom kontekstu, u uvodnoj izjavi 35. Uredbe 2018/1724 se navodi da se pristupačnost informacija prekograničnim korisnicima može znatno unaprijediti ako su one dostupne na službenom jeziku Unije koji općenito razumije najveći mogući broj prekograničnih korisnika.

11 U članku 2. Uredbe br. 2018/1724 utvrđuje se sljedeće:

„1. Komisija i države članice uspostavljaju jedinstveni digitalni pristupnik („pristupnik”) u skladu s ovom Uredbom. Pristupnik se sastoji od zajedničkog korisničkog sučelja kojim upravlja Komisija („zajedničko korisničko sučelje”), koji je sastavni dio portala Vaša Europa, a njime se daje pristup relevantnim Unijinim i nacionalnim internetskim stranicama.

2. Pristupnikom se osigurava pristup:

(a) informacijama o pravima, obvezama i pravilima utvrđenima u pravu Unije i nacionalnom pravu koje su primjenjive na korisnike koji ostvaruju ili namjeravaju ostvariti svoja prava koja proizlaze iz prava Unije u pogledu unutarnjeg tržišta u područjima navedenima u Prilogu I;

(b) informacijama o postupcima na internetu i izvan njega i poveznica na postupke na internetu uključujući postupke obuhvaćene Prilogom II., uspostavljene na nacionalnoj razini ili razini Unije radi ostvarenja prava i ispunjavanja obveza i pravila u okviru unutarnjeg tržišta u područjima navedenima u Prilogu I;

(c) informacijama o uslugama podrške i rješavanja problema, te poveznica na njih, navedenima u Prilogu III. ili na koje se upućuje u članku 7. kojima se građani i poduzeća mogu obratiti s pitanjima ili problemima koji se odnose na njihova prava, obveze, pravila ili postupke iz točaka (a) i (b) ovog stavka.”

12 Na temelju članka 4. stavka 1. Uredbe br. 2018/1724, države članice osiguravaju da korisnici imaju lak internetski pristup na njihovim nacionalnim internetskim stranicama informacijama iz članka 2. stavka 2. iste uredbe (vidjeti točku 11. ovog rješenja).

13 Osim toga, u skladu s člankom 6. stavkom 1. Uredbe 2018/1724 „[s]vaka država članica osigurava da korisnici mogu u potpunosti putem interneta pristupiti postupcima navedenima u Prilogu II. i dovršiti ih ako su relevantni postupci uspostavljeni u dotičnoj državi članici.”

14 Članci 9., 10. i 11. Uredbe 2018/1724 predviđaju niz zahtjeva u pogledu kvalitete informacija objavljenih na temelju članka 2. stavka 2. i članka 4. Uredbe 2018/1724 u svrhu što preciznije informacije o ostvarivanju prava i pokretanju postupaka nabrojenih u prilogima I. i II. istoj uredbi, poput prava na putovanje, rad, boravak, studiranje ili pokretanje posla u drugoj državi članici ili pak na upućivanje upravi zahtjeva u vezi s mjestom boravka, studija ili profesionalnog života.

15 U tom kontekstu članak 9. stavak 2., članak 10. stavak 4. i članak 11. stavak 2. Uredbe 2018/1724 predviđaju da države članice osiguravaju da su predmetne informacije dostupne na službenom jeziku Unije koji općenito razumije najveći mogući broj prekograničnih korisnika.

- 16 Osim toga, u skladu s člankom 13. stavkom 2. točkom (a) Uredbe 2018/1724, kad je riječ o postupcima iz članka 2. stavka 2. točke (b) iste uredbe, države članice osiguravaju da korisnici mogu pristupiti uputama za dovršenje postupka na jednom od službenih jezika Unije koji općenito razumije najveći mogući broj prekograničnih korisnika.
- 17 U skladu s člankom 12. stavkom 1. Uredbe 2018/1724, ako država članica ne pruža informacije, objašnjenja i upute utvrđene u člancima 9., 10. i 11. te članku 13. stavku 2. točki (a) iste uredbe na službenom jeziku Unije koji općenito razumije najveći mogući broj prekograničnih korisnika, ta država članica zahtijeva od Komisije osiguranje prijevoda na taj jezik, u granicama proračunskih sredstava raspoloživih u tu svrhu.

Postupak i zahtjevi stranaka

- 18 Tužitelji Vlaamse Gemeenschap (Flamanska zajednica) et Vlaams Gewest (Flamanska regija) su tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 4. veljače 2019. pokrenuli ovaj postupak.
- 19 Zasebnim aktima, koji su podneseni tajništvu Općeg suda 26. travnja i 29. travnja 2019., Europski parlament i Vijeće Europske unije pozvali su se na nedopuštenost tužbe na temelju članka 130. Poslovnika Općeg suda. Tužitelji su 11. lipnja 2019. podnijeli svoja očitovanja na te prigovore nedopuštenosti.
- 20 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 15. svibnja 2019. Komisija je zatražila intervenciju u ovom predmetu u potporu zahtjevima Parlamenta i Vijeća.
- 21 Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:
- poništi Uredbu br. 2018/1724;
 - naloži Parlamentu i Vijeću snošenje troškova.
- 22 Parlament i Vijeće od Općeg suda zahtijevaju da:
- odbaci tužbu kao nedopuštenu;
 - naloži tužiteljima snošenje troškova.

Pravo

- 23 Na temelju članka 130. stavaka 1. i 7. Poslovnika, ako tuženik to zatraži, Opći sud može odlučiti o nedopuštenosti ili nenadležnosti bez ulaženja u raspravljanje o meritumu. U predmetnom slučaju, s obzirom na to da su Parlament i Vijeće zahtijevali da se donese odluka o nedopuštenosti, Opći sud odredio je, smatrajući da je na temelju sadržaja spisa predmet dovoljno razjašnjen, da će o tom zahtjevu odlučiti bez poduzimanja daljnjih koraka u postupku.
- 24 Parlament i Vijeće tvrde da se Uredba 2018/724 ne odnosi na tužitelje osobno, tako da oni nemaju aktivnu procesnu legitimaciju za podnošenje tužbe za njezino poništenje.
- 25 Valja istaknuti, s jedne strane, da su tužitelji belgijska regionalna tijela. S druge strane, kao što proizlazi iz njezina prvog i petog pozivanja, Uredba 2018/1724 je donesena na temelju članka 21. stavka 2. i članka 114. stavka 1. UFEU-a i, stoga, u okviru redovnog zakonodavnog postupka u smislu članka 289. stavka 1. i članka 294. UFEU-a.

- 26 Iz toga slijedi da, u skladu s člankom 263. četvrtim stavkom UFEU-a, kao podržavna tijela tužitelji imaju aktivnu procesnu legitimaciju za podnošenje tužbe za poništenje Uredbe 2018/1724 pod uvjetom da se ona na njih izravno i osobno odnosi u smislu te odredbe. Naime, tužba regionalnog ili lokalnog tijela ne može se smatrati tužbom države članice s obzirom na to da se pojam države članice u smislu članka 263. drugog stavka UFEU-a odnosi samo na vladina tijela država članica. Taj pojam nije moguće proširiti na vlade regija ili na druga podržavna tijela bez ugrožavanja institucionalne ravnoteže uspostavljene Ugovorom (vidjeti u tom smislu rješenje od 26. studenoga 2009., Região autónoma dos Açores/Vijeće, C-444/08 P, neobjavljeno, EU:C:2009:733, t. 31. i 33. i navedenu sudsku praksu).
- 27 Osim toga, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da nacionalna ustavna pravila o dodjeli nadležnosti ne mogu, u smislu članka 263. UFEU-a, utvrditi aktivnu procesnu legitimaciju regionalnih tijela (vidjeti rješenje od 26. studenoga 2009., Região autónoma dos Açores/Vijeće, C-444/08 P, neobjavljeno, EU:C:2009:733, t. 63. i navedenu sudsku praksu). Stoga sama činjenica da je regionalno tijelo nadležno za područje na koje se odnosi akt koji ono pobija ne dodjeljuje tom tijelu aktivnu procesnu legitimaciju ako predmetni akt ne utječe na njega izravno ili, ovisno o slučaju, osobno.
- 28 Budući da se Parlament i Vijeće pozivaju na nedopuštenost tužbe zbog nepostojanja osobnog utjecaja na tužitelje, potrebno je ispitati je li tužba dopuštena s obzirom na taj uvjet.
- 29 U tom pogledu valja istaknuti da uvjet, kako je to predviđeno člankom 263. četvrtim stavkom UFEU-a, u skladu s kojim se na fizičke i pravne osobe koje nisu adresati nekog akta taj akt mora osobno odnositi, zahtijeva da osporena mjera na njih utječe zbog određenih osobina koje su im svojstvene ili zbog neke činjenične situacije koja ih razlikuje od bilo koje druge osobe, izdvajajući ih uslijed toga osobno, poput osoba kojima je odluka upućena (vidjeti rješenje od 26. studenoga 2009., Região autónoma dos Açores/Vijeće, C-444/08 P, neobjavljeno, EU:C:2009:733, t. 36. i navedenu sudsku praksu).
- 30 U ovom slučaju iz točaka 29., 35., 52., 57. i 72. tužbe proizlazi da, čak i ako tužitelji formalno zahtijevaju poništenje Uredbe 2018/1724 u cijelosti, oni u središte svoje argumentacije stavljaju navodne nezakovitosti kojima su zahvaćene njezine odredbe na temelju kojih su države članice obvezne omogućiti pristup određenim podacima na službenom jeziku Unije koji općenito razumije najveći mogući broj prekograničnih korisnika (vidjeti točke 15. i 16. ovog rješenja).
- 31 S tim u vezi, iz točaka 20. i 22. tužbe proizlazi da tužitelji tvrde da imaju aktivnu procesnu legitimaciju za podnošenje tužbe za poništenje Uredbe 2018/1724 pozivajući se na učinke koje na njihove nadležnosti imaju njezine odredbe kojima se nameću obveze navedene u točki 30. ovog rješenja.
- 32 Stoga je potrebno ocijeniti odnosi li se na tužitelje osobno, u smislu iznesenom u točki 29. ovog rješenja, članak 9. stavak 2., članak 10. stavak 4., članak 11. stavak 2 i članak 13. stavak 2. točka (a) Uredbe 2018/1724.
- 33 U tom pogledu tužitelji tvrde da predmetne odredbe dovode u pitanje politike koje se provode u skladu s brojnim aktima čiji su oni autori i koje za cilj imaju potvrditi i provoditi isključivo korištenje nizozemskog jezika u komunikaciji između njih i javnosti. Stoga, s obzirom na to da odredbe navedene u točki 32. ovog rješenja dovode do korištenja jezika koji nije nizozemski u odnosima tužitelja sa stanovnicima, one onemogućuju da tužitelji izvršavaju svoje nadležnosti na način koji smatraju prikladnim i obvezuju tužitelje da ih izvršavaju na način suprotan važećem zakonodavstvu, u kojem su sadržani određeni ustavnopravni aspekti.
- 34 Osim toga, odredbe navedene u točki 32. ovog rješenja ugrožavaju učinkovitost politike građanske integracije koju provode tužitelji, a u skladu s kojom se strance koji se nastanjuju u Flandriji (Belgija) potiče na učenje nizozemskog.

- 35 Tužitelji dodaju da njihova aktivna procesna legitimacija proizlazi iz podijeljenosti Kraljevine Belgije na jezične regije i podjele nadležnosti u vezi s jezicima predviđenih belgijskim ustavom, tako nastale u okviru „jezičnog sukoba” koji se ne javlja u drugim državama članicama.
- 36 Kao prvo, valja istaknuti da obvezu ustanovljenu na temelju članka 4. stavka 1. Uredbe br. 2018/1724, da se osigura da korisnici imaju lak internetski pristup na svojim nacionalnim internetskim stranicama informacijama iz članka 2. stavka 2 iste uredbe (vidjeti točke 11. i 12. ovog rješenja), imaju bez razlike sve države članice.
- 37 Kao drugo, na sličan način, iz članka 9. stavka 2., članka 10. stavka 4. i članka 11. stavka 2. Uredbe 2018/1724 proizlazi da obvezu osiguravanja dostupnosti predmetnih informacija na službenom jeziku Unije koji općenito razumije najveći mogući broj prekograničnih korisnika bez razlike imaju sva nacionalna tijela nadležna u tom području. To je također slučaj i s obvezom omogućavanja korisnicima da, u skladu s člankom 13. stavkom 2. točkom (a) iste uredbe, pristupe uputama za dovršenje postupka iz njezina članka 2. stavka 2. točke (b) na jednom od službenih jezika Unije koji općenito razumije najveći mogući broj prekograničnih korisnika.
- 38 Iz toga slijedi da na sva nacionalna tijela nadležna za provođenje pravila uspostavljenih Uredbom 2018/1724 potonja utječe na isti način kao i na tužitelje, u njihovu svojstvu tijela koja imaju takve ovlasti na temelju belgijskog prava.
- 39 U tom pogledu doista se može smatrati da se na podržavno tijelo osobno odnosi akt Unije u slučaju u kojem ovaj utječe na akt čiji je ono autor i tako ga sprječava u izvršavanju, na način koji ono smatra prikladnim, vlastitih ovlasti koje su mu dodijeljene na temelju nacionalnog prava (vidjeti u tom smislu presudu od 5. listopada 2005., Land Oberösterreich i Austrija/Komisija, T-366/03 i T-235/04, EU:T:2005:347, t. 28.).
- 40 Međutim, s obzirom na definiciju osobnog utjecaja u smislu članka 263. četvrtog stavka UFEU-a (vidjeti točku 29. ovog rješenja), te okolnosti mogu opravdati takav utjecaj na podržavno tijelo samo u kontekstu u kojem je isključivi predmet pobijanog akta izvršavanje ovlasti Unije u odnosu na točno određen akt navedenog tijela (vidjeti u tom smislu presude od 30. travnja 1998., Vlaams Gewest/Komisija, T-214/95, EU:T:1998:77, t. 17. i 29.; od 23. listopada 2002., Diputación Foral de Álava i dr./Komisija, T-346/99 do T-348/99, EU:T:2002:259, t. 14. i 37., i od 5. listopada 2005., Land Oberösterreich i Austrija/Komisija, T-366/03 i T-235/04, EU:T:2005:347, t. 11. do 14. i 27. do 30.).
- 41 Uredba 2018/1724 donesena je, međutim, u okviru nadležnosti Unije čiji je cilj postizanje ciljeva opisanih u člancima 21. i 114. UFEU-a, to jest poboljšanje funkcioniranja unutarnjeg tržišta olakšavanjem uvjeta ostvarivanja prava koja iz njih proizlaze. U tom kontekstu, kao što proizlazi iz odredbi navedenih u točkama 36. i 37. ovog rješenja, Uredba 2018/1724 se odnosi na situacije u kojima države članice stavljaju na raspolaganje određene bitne informacije u svrhu ostvarivanja prava slobodnog kretanja i boravka koje građani temelje na određenim odredbama prava Unije. Stoga predmet donošenja te uredbe nije ostvarivanje ovlasti Unije u pogledu točno određenih akata koje su donijeli tužitelji po pitanju korištenja nizozemskog jezika u odnosima uprave i građana.
- 42 Osim toga, pristup prema kojemu svako miješanje između područja primjene akta Unije i akata koje je donijelo podržavno tijelo znači da je ono subjekt na kojega se osobno odnosi akt Unije, praktično bi uzdignuo podržavna tijela na razinu država članica koje su adresati akata Unije. Postupajući na taj način, takav pristup bi doveo u pitanje institucionalnu ravnotežu uspostavljenu Ugovorima (vidjeti točku 26. ovog rješenja), tako da se, suprotno od onoga što tvrde tužitelji, on ne može usvojiti.

- 43 Taj zaključak ne dovodi u pitanje ni činjenica da belgijsko zakonodavstvo u vezi s uporabom jezika u upravi, prema tužiteljima, dovodi do niza kompromisa zaključenih nakon dugog razdoblja zahtjevnih pregovora koji svoj današnji izričaj djelomično imaju u ustavu te države članice. Naime, kao što je izloženo u točki 27. ovog rješenja, uređenje nadležnosti na temelju nacionalnih ustavnih pravila o dodjeli nadležnosti ne može utvrditi aktivnu procesnu legitimaciju podržavnih tijela.
- 44 Naposljetku je potrebno podsjetiti da se razlozi koje su istaknuli tužitelji odnose isključivo na navodne nezakonitosti kojima su zahvaćeni članak 9. stavak 2., članak 10. stavak 4., članak 11. stavak 2. i članak 13. stavak 2. točka (a) Uredbe 2018/1724. Osim toga, tužitelji tvrde da su aktivno procesno legitimirani za podnošenje tužbe za poništenje Uredbe 2018/1724 pozivajući se isključivo na učinke koje predmetne odredbe imaju na njihove nadležnosti (vidjeti točke 30. i 31. ovog rješenja).
- 45 S obzirom na navedeno, potrebno je utvrditi, kako to navode Parlament i Vijeće, da se Uredba 2018/1724 ne odnosi na tužitelje osobno, tako da tužbu treba odbaciti kao nedopuštenu.
- 46 Sukladno članku 144. stavku 3. Poslovnika, kad tuženik podnese prigovor nedopuštenosti ili nenadležnosti iz članka 130. stavka 1. Poslovnika, o zahtjevu za intervenciju odlučuje se tek nakon odbijanja prigovora ili odgode odlučivanja o njemu do odluke o meritumu. Budući da je u ovom slučaju tužba u cijelosti odbačena kao nedopuštena, valja obustaviti postupak o zahtjevu za intervenciju Komisije, u skladu s člankom 142. stavkom 2. Poslovnika.

Troškovi

- 47 Sukladno članku 134. stavku 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužitelji nisu uspjeli u postupku, valja im naložiti snosjenje vlastitih troškova, kao i onih Parlamenta i Vijeća, u skladu s njihovim zahtjevima.
- 48 Osim toga, sukladno članku 144. stavku 10. Poslovnika, ako je, kao u ovom slučaju, glavni postupak završio prije odlučivanja o zahtjevu za intervenciju, podnositelj zahtjeva za intervenciju i glavne stranke snose svatko vlastite troškove povezane sa zahtjevom za intervenciju. S obzirom na to da zahtjev za intervenciju nije bio dostavljen glavnim strankama te da im stoga na temelju njega nisu mogli nastati troškovi, valja zaključiti da će Komisija snositi vlastite troškove u tom pogledu.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (deveto vijeće)

odlučuje:

- 1. Tužba se odbacuje kao nedopuštena.**
- 2. Obustavlja se postupak po zahtjevu za intervenciju Europske komisije.**
- 3. Vlaamse Gemeenschap i Vlaams Gewest će, osim vlastitih, snositi i troškove Europskog parlamenta i Vijeća Europske unije.**
- 4. Komisija će snositi vlastite troškove povezane sa zahtjevom za intervenciju.**

U Luxembourg 10. prosinca 2019.

Tajnik
E. Coulon

Predsjednica
M. J. Costeira